

PROOI

Leesexemplaar

Dirk Debeys

PROOF

thriller

P E L C K M A N S

*Dit boek is voor Marthe, Kaat en Roos,
mijn drie fantastische dochters.
Ga voor jullie dromen!*

Leesexemplaar

*I want to fly like an eagle
To the sea
Fly like an eagle, let my spirit carry me
I want to fly like an eagle
'Til I'm free
Fly through the revolution*

STEVE MILLER

I

Zaterdag 5 oktober, platteland rond Koblenz (D)

Konrad Schaeffer parkeerde zijn imposante goudkleurige Range Rover waar de weg van beton naar aarde overging. Een man van zijn status moest met een zware auto rijden, dat kon haast niet anders, maar Konrad had de auto nog nooit gebruikt waarvoor hij ontworpen was. Het jachtseizoen was nog niet begonnen en hij hield ervan om vroeg in de ochtend op pad te gaan, liefst in zijn eentje. Vroeger verkoos hij het gezelschap van enkele bevriende artsen, advocaten en notarissen, en sinds enkele jaren maakte hij deel uit van een vast groepje van gelijkgestemde jagers, maar keer op keer werd Konrad geconfronteerd met zijn gebrekkige jachtvaardigheden. Hij bezat het duurste en beste jachtgeweer uit zijn kennissenkring, maar een geweer schiet spijtig genoeg niet zelf. Konrad was het hoongelach en de flauwe grappen over zijn missers beu. Dan maar liever alleen op pad met zijn jachthond Horst, een vierjarige staande draadhaar.

Op konijnen mag het hele jaar door gejaagd worden en Konrad wilde nog wat oefenen tegen de tijd dat het jachtseizoen op hazen en fazanten begon.

Hij trok zijn oliejekker aan, opende de kofferbak en de grote jachthond sprong naar buiten.

Het dier ging meteen zitten en hijgde gretig terwijl de enorme tong in zijn bek op en neer ging.

Konrad deed het foedraal in de kofferbak open en haalde er zijn jachtgeweer uit. Hij propte de zakken van zijn jas vol

met groene en rode patronen, sloot de auto af en beval de hond te volgen.

Ze volgden het zanderige pad dat omhoog het bos in slingerde. Konrad wist dat er na een halve kilometer enkele grote open plekken waren waar veel konijnen zaten, misschien kon hij zelfs een vos schieten.

Heel even dacht Konrad een grote schaduw over de grond te zien glijden. Hij keek door het gebladerte heen naar de blauwe lucht, maar zag niks.

Na tien minuten zag de jager de eerste open plek tussen de bomen door. Hij gebaarde Horst te gaan zitten. Konrad diepte twee patronen op uit zijn jaszak en liet ze in de dubbele loop glijden. Met een zachte klik sloot hij het jachtgeweer. Hij wachtte even en zette voorzichtig enkele stappen naar voren.

Opnieuw bekwam hem het gevoel dat hij van bovenaf bekeken werd. Hij keek omhoog, haalde zijn schouders op en concentreerde zich weer op de open plek.

De jager zag vlak bij enkele zandduinen wel twintig konijnen huppelen. Van deze afstand kon hij niet missen. Konrad legde aan, ontspande en liet zijn wijsvinger over de dubbele trekker glijden. Hij drukte de kolf van het jachtgeweer tegen zijn schouder en vuurde. Door de rook heen zag hij een konijn over de grond rollen, de andere konijnen haastten zich naar hun holen en waren op enkele tellen verdwenen.

Raak!

‘Horst, apport,’ beval hij zijn hond, terwijl hij vanuit het gebladerte de open plek op wandelde.

De dag was schitterend begonnen, hier zou hij volgende week opnieuw naartoe komen om te oefenen. Binnen enkele weken, wanneer het echte werk begon, zou hij de lachers laten zien dat Konrad Schaeffer ook met een jachtgeweer overweg kon.

De hond had het levenloze konijn snel gevonden en kwam op een drafje en kwispelend naar Konrad teruglopen met de buit in zijn bek. Plots stopte de hond en keek met grote ogen naar een punt in de lucht boven het hoofd van zijn meester.

‘Vooruit, apport!’ maande Schaeffer de hond ongeduldig.

De aanval werd voorafgegaan door een enorme luchtverplaatsing en was zo hevig dat Konrad haast zijn nek brak. Alsof hij getroffen werd door een zak cement die uit de lucht viel, werd de jager met het gezicht voorover in het mulle zand geworpen. De impact van de aanval maakte meteen plaats voor een intens priemende en ondraaglijke pijn alsof er tien messen tegelijk in zijn hals en achterhoofd geplaat werden. Konrad hoorde het angstige gebel van zijn hond en rolde in een ultieme krachtinspanning op zijn rug. Hij voelde korte, krachtige windvlagen op zijn gelaat en de demonische, onaardse kreten die hij hoorde, lieten de schok van de verrassing in ware doodsangst omslaan. Wat voor een monster had hem aangevallen? In paniek opende Schaeffer zijn ogen maar alles werd meteen donker toen zijn oogballen doorboord werden. Schreeuwend graaide hij met zijn klauwende handen in een poging om dit monster van zich af te duwen. De helse pijn stopte pas toen de centimeters lange priemende punten loslieten. Toen was er niets meer. Duisternis. Maar ook geen pijn meer.

Enkele tellen later was de rust weergekeerd op de open plek in het bos. Het enige geluid dat weerklonk was het ingehouden gejam van de jachthond, die beschermend naast zijn meester was gaan liggen.

Donderdag 24 oktober, Diez (D)

Achter de dikke gevangensmuren lag Dragan Zorko op zijn brits naar het grijze plafond te staren.

Iedere dag opnieuw dacht hij terug aan de gebeurtenissen die aan zijn verblijf in deze cel vooraf waren gegaan.

Hij was met open ogen in de val gelopen en had gefaald. Hij had zijn leermeester Slavomir Tadic niet kunnen beschermen, die brutaal was vermoord door Sanja Rusic met hulp van Jonas Keller.

De allesverterende haat jegens dat tweetal gaf Zorko de energie om zijn fysieke conditie op peil te houden. Iedere dag bracht hij uren door in de fitnessruimte en hij oefende verder in zijn cel. Het eten in Diez was niet lekker maar wel voedzaam, en Zorko maakte van de zee van tijd gebruik om plannen te smeden. Wraakplannen. Hij zou de dood van Slavomir Tadic wreken.

Zorko zat al acht maanden in voorhechtenis wegens de moord op een politieagente en een hele waslijst andere misdrijven. Hij had gehoopt dat zijn verblijf hier van korte duur zou zijn, maar de planning voor de ontsnapping duurde langer dan voorzien.

Na de dood van Tadic, de baas van de Kroatische maffia, was diens weduwe Maria tot hoofd van de maffia in Vukovar gepromoveerd. Maar een ontsnapping organiseren behoorde niet tot haar sterkste kanten.

De handelsactiviteiten van de organisatie bestonden voor-

namelijk uit de in- en export van drugs en wapens, en de weduwe van Tadic beseftte dat ze niet over de nodige kwaliteiten beschikte om de organisatie te runnen. Daarom had ze de raadsman van de familie verzocht om in afwachting van Zorko's terugkomst een tijdelijke oplossing te vinden. De raadsman des huizes schoof een zekere Julien Leclerc naar voren als 'interim-manager'.

Leclerc had zijn strepen verdiend bij de Corsicaanse maffia en was een van de bazen van een groot drugsnetwerk in Marseille.

Maria en haar dochter Elena maakten kennis met de charismatische Fransman en waren meteen gecharmeerd door zijn heldere visie en pragmatische aanpak. Zijn flair, uitstraling en knappe looks vergemakkelijkten hun keuze en verzachtten ook de pijn van zijn royale vergoeding. De man begreep dat hij de operationele leiding van het familie-imperium op zich zou nemen en, bijgestaan door hun raadsman, aan Maria en Elena zou rapporteren.

De vestiging in Koblenz kwam onder vuur te liggen nadat Dragan Zorko samen met de spilfiguren van de drugshandel was opgepakt, en werd meteen door de politie gesloten. De eerste taak van Leclerc bestond erin om de administratieve banden tussen het logistieke bedrijf in Koblenz en de familie Tadic in Vukovar door te knippen. Het was voor een buitenstaander niet voor de hand liggend om de link met de familie te leggen, want de firma in Koblenz behoorde toe aan een cluster van bedrijfjes. Maar Leclerc wilde geen risico's nemen.

Hij had duidelijke instructies gekregen om het patrimonium van de familie Tadic veilig te stellen en nam hiervoor de nodige maatregelen.

Daarnaast zorgde de Fransman ervoor dat de andere activiteiten van de organisatie opnieuw op kruissnelheid kwamen, er moest immers geld in het laatje komen. Enkele afvallige medewerkers die het na de dood van de peetvader hadden aangedurfd om hun eigen handeltje op te starten moesten worden gestraft, en Leclerc kweet zich met onderscheiding van deze taak door de afvalligen persoonlijk onder handen te nemen.

De tweede taak van Leclerc was iets avontuurlijker: Dragan Zorko moest uit de zwaar beveiligde gevangenis van Diez worden bevrijd. Op het eerste gezicht leek dit een schier onmogelijke opdracht, maar Leclerc was er zes jaar eerder in geslaagd om in ware commandostijl de peetvader van de Corsicaanse Unie te bevrijden uit de gevangenis van Ajaccio. De oude man liet weliswaar het leven bij de bevrijdingspoging, maar hij stierf als een vrij man. De ontsnapping zorgde ervoor dat Leclerc een solide reputatie opbouwde in het milieu.

Het monotone schellen van de bel in de lange gang betekende het begin van de avondwandeling. Zorko glimlachte, nog enkele dagen geduld en hij zou zijn rechtmatige plaats op de figuurlijke troon in Vukovar innemen. Het proces zou binnen enkele maanden van start gaan maar de Kroaat wist stellig dat hij geen voet in een rechtszaal zou zetten.

Het eerste wat hij na zijn bevrijding zou doen was de eer van Slavomir Tadic wreken. De blonde Kroaat spande zijn armspieren en keek naar de talrijke littekens die als decoraties op zijn huid prijkten.

Nog even en het was zover, hij zou er een erezaak van maken om die hoer van een Sanja Rusic en de *Belgijanac* de pijnlijkste dood te laten sterven die een mens zich maar kan inbeelden.

3

Zaterdag 26 oktober, Koblenz (D)

Jonas Keller kreeg de wekker pas uitgezet na drie pogingen.

‘Is het al zo laat?’ zuchtte Emma geïrriteerd terwijl ze de donsdeken over haar hoofd trok.

‘Opstaan, schat, de dag roept.’

‘Zeg tegen de dag dat hij me met rust laat.’

‘Kom kom, het weer is té mooi om in bed te blijven liggen. Ik zal een lekker ontbijt klaarmaken.’

Emma’s hoofd kwam vanonder de donsdeken tevoorschijn.

‘Een ontbijt? Wat wil je van me?’

‘Helemaal niks, alsof ik nooit ontbijt voor je klaarmaak!’

‘Nooit zonder een bepaalde reden, Keller. Wat wil je?’

‘Nogmaals, niks, vanwaar die plotse paranoia? Is dat een nieuwe bijwerking van je zwangerschap?’ lachte Jonas. ‘Wat wenst uwe Hoogheid? Zure haring met choco? Een boterham met hagelslag en salami? Of wil je een andere vreemde combinatie?’

Emma gooide haar hoofdkussen naar Jonas. Ze was iets meer dan vier maanden zwanger en kreeg nog steeds onverwacht zin in de meest vreemde zaken, tot groot jolijt van Jonas.

‘Pannenkoeken met ahornsiroop en muesli met vers fruit en noten, voor minder gaan we niet.’

‘Ik begin er meteen aan, blijf jij nog maar even liggen, ik roep je wel.’ Hij boog voorover en zoende Emma op de lippen.

In de keuken was Jonas aan het beslag van de pannenkoeken begonnen toen zijn iPhone rinkelde.

‘Norbert, goedemorgen. Jij bent er ook vroeg bij vandaag.’

Norbert was partner van het detectivebureau dat ze samen runden in Koblenz. Ze hadden elkaar leren kennen toen Jonas op zoek was naar de moordenaars van zijn ouders, broer en zusje. Norbert had Jonas geholpen met het opsporen van de daders, en ze waren vrienden geworden.

‘Dag Jonas, hopelijk stoor ik je niet op een zaterdagochtend?’

‘Jij stoort nooit, Vertel eens, heb je nieuws?’

‘Heb je al plannen voor deze namiddag? Ik kreeg net bevestiging van gravin von Wachau, we mogen om twee uur op audiëntie.’

Shit, dacht Jonas. Hij had Emma beloofd dat ze in de namiddag naar een kinderkamer zouden gaan kijken in Koblenz.

‘Moet dat echt op een zaterdag? Ik had Emma beloofd om te gaan winkelen, kunnen we niet op een ander moment naar die gravin gaan?’

‘Ik vrees ervoor, bij dat soort volk ga je langs wanneer het hun uitkomt.’

Jonas zuchtte.

‘Oké, hoe laat pik ik je op?’

‘Slot Arenfels is twintig minuutjes rijden vanaf mijn huis, om half twee?’

‘Ik zal er zijn, tot straks.’

Ze namen afscheid en Jonas roerde doelloos in de kom met beslag.

Emma kwam de keuken binnenlopen.

‘Met wie was je aan het bellen?’ vroeg ze terwijl ze een kop met water in de microgolf zette.

Jonas klopte de garde af tegen de rand van de kom en nam een pan uit de kast.

‘Norbert belde me, we moeten deze namiddag even ergens naartoe.’

Emma keek hem aan. De blik in haar ogen was de voorbode van nakend onweer.

‘Zie je wel dat je dat ontbijt niet zomaar klaarmaakte!’

‘Dat is niet fair, ik wist van niks, Norbert belde me net om...’

‘Verdomme, Jonas, je hebt me beloofd dat we naar Koblenz zouden gaan voor de kinderkamer. Je stelt dat al weken uit en nu kom je weer met een excuus op de proppen.’

‘Ik kan er ook niets aan doen dat we uitgerekend deze namiddag naar die gravin moeten.’

‘Je hebt het hier drukker dan toen we nog in Leuven woonden,’ sakkerde Emma. ‘Ik dacht dat we naar hier verhuisd waren om wat meer tijd voor elkaar vrij te maken?’

Jonas zuchtte. Sinds hij enkele maanden geleden in de zaak van Norbert gestapt was, hadden ze de ene na de andere zaak moeten oplossen. Het detectivebureau werd bedolven onder het werk.

Alsof dat niet volstond, hadden Emma en Jonas zich ontfermd over Beppe Junior, Jonas’ halfbroer. De veertienjarige jongen zou na de arrestatie van zijn moeder in een pleeggezin terechtgekomen zijn, maar Jonas en Emma konden dat niet over hun hart krijgen. Ze deden hun best om de jongen een warm thuisgevoel te geven, maar de streken van de uit de kluiten gewassen puber deden het jonge koppel bij momenten tegen de muren op lopen. Emma stelde zich meermaals – terecht – de vraag hoe het zou gaan wanneer de baby er was.

‘We hebben een afspraak om twee uur,’ zei Jonas. ‘Stel dat dat een uur duurt, dan ben ik ten laatste om vier uur terug, tijd zat om nog naar die meubelzaak te gaan, die zijn tot acht open.’

Emma schudde het hoofd.

'Als jij om vier uur terug bent, krijgen we een tweeling.'

'Ik beloof het je.'

'En Beppe? Moet ik daar weer alleen mee op pad?'

Jonas rolde met zijn ogen.

'Ik kan hem toch niet meenemen?'

'Emma zal het wel weer oplossen.'

Ze keek hem met bijna dichtgeknepen ogen aan.

Jonas vond dat ze er nog even knap uitzag als bij hun eerste ontmoeting, jaren geleden in Leuven. Zelfs met haar zwangerschapsbuikje zag ze er fantastisch uit. Haar lange, golvende blonde haar viel tot op haar schouders en wanneer ze hem met haar intense grijze ogen aankeek, voelde hij zich nog steeds alsof hij gehypnotiseerd werd. Haar wipneus verzachtte de strenge uitdrukking van haar fijne rechte lippen.

Jonas veegde zijn handen af aan een handdoek en nam Emma's hand. Hij trok haar naar zich toe en knuffelde haar.

'Emma, ik weet dat het niet gemakkelijk voor je is, de verhuizing naar hier, Beppe erbij, de zwangerschap...'

'Ik wil gewoon dat je doet wat we afgesproken hebben, meer niet. De rest lukt me wel.'

Ze zuchtte.

'Je bent een supervrouw, wist je dat?'

Met een flauw lachje om haar lippen duwde ze hem van zich af.

'Waar blijven die pannenkoeken?'

4

Zaterdag 26 oktober, Koblenz (D)

Jonas pikte Norbert op aan zijn appartement in het centrum van Koblenz.

De grijscharige detective met de beenprothese moest moeite doen om plaats te nemen in de lage sportwagen. Jonas wachtte geduldig tot Norbert was vastgeklikt en stuurde de kikkergroene Porsche 911 sc naar het zuiden van de stad.

In de auto klonk 'Perfect Strangers' van Deep Purple uit de luidsprekers en Norbert fronste zijn wenkbrauwen.

'Heb je niets lichters?' vroeg hij, maar Jonas zette het volume harder.

Norbert vond het geen discussie waard en sloot zijn ogen.

Hij dacht aan het bezoek van de voorzitter van het Landesjagdverband Rheinland-Pfalz, de jachtvereniging van de deelstaat, eerder deze week.

Drie jagers waren in een korte tijdspanne door een roofvogel aangevallen. De eerste twee waren er met de schrik en enkele serieuze littekens afgekomen, de derde jager had minder geluk. De man was zwaar toegetakeld en vocht nog steeds voor zijn leven in het ziekenhuis.

De politie stak niet veel energie in het onderzoek, volgens hen was het een zaak die eerder onder de bevoegdheid van het natuur- en bosbeheer van de deelstaat viel. Meer dan een oogje in het zeil houden konden ze niet doen.

Toch was de voorzitter van de vereniging, een gezette man van zestig en minstens het dubbele in gewicht, ervan over-

tuigd dat er meer aan de hand was dan een afgedwaalde arend of een dier dat ontsnapt was uit gevangenschap. De aanvallen vonden plaats op verschillende locaties en de man vermoedde dat iemand afgerichte roofvogels inzette.

De voorzitter had zelfs een mogelijke dader in gedachten, een zekere Wolfgang Steiner.

Steiner, een valkenier die demonstraties met roofvogels gaf op middeleeuwse feesten, was volgens hem iemand die zeker moest worden nagetrokken. De man leidde het leven van een bohemien en was in het verleden meermaals in aanvaring gekomen met leden van de jachtvereniging, omdat hij te pas en te onpas jachtpartijen verstoorde met zijn roofvogels. Klachten bij de bevoegde *Landesforsten* haalden niet veel uit, en alles escaleerde toen een van zijn valken bij het zoveelste conflict letterlijk uit de lucht werd geschoten. Steiner stopte met de actieve valkerij en legde zich toe op vogel-demonstraties, maar stak niet onder stoelen of banken dat hij zich zou wreken.

De voorzitter wilde Jonas en Norbert laten uitzoeken wie er achter de aanvallen zat en die informatie aan de politie bezorgen, zodat er een einde kwam aan deze dramatische gebeurtenissen.

Norbert en Jonas wisten niet goed of ze de zaak wel zouden aannemen. Waar moesten ze beginnen met zoeken? Ze hadden geen enkel spoor, geen enkel aanknopingspunt.

De voorzitter was echter geen man die zich snel aan de kant liet zetten, en bleef aandringen. Uiteindelijk deed een flinke smak geld de detectives zwichten en het tweetal nam de opdracht aan. Ze zouden de kans krijgen om met de aangevallen jagers te praten en de voorzitter zou een afspraak regelen met gravin von Wachau, een vooraanstaand lid van

de raad van bestuur van de jachtvereniging en ook ervaren valkenier. Jonas was in zijn jeugd amateurornitholoog geweest en wist veel van roofvogels, maar hij was niet vertrouwd met de valkerij. De gravin zou de detectives uitgebreid informatie kunnen geven over roofvogels, hun gedragingen en bijzonderheden.

Norbert en Jonas meldden zich aan bij de imposante smeedijzeren poort van kasteel Arenfels.

Nadat ze zich bekendmaakten via de videofoon ging de poort geruisloos open. Jonas volgde de onverharde oprijlaan naar het kasteel.

Het kasteel was meer dan twee keer zo groot als ze verwacht hadden. De tuinen waren aangelegd in dambordmotief en de hagen en struiken waren perfect gesnoeid.

Aan de linkerkant van het kasteel bevonden zich de stallen en aan de rechterkant de gebouwen waar het personeel verbleef. Het koetshuis deed dienst als autogarage.

De garagepoorten stonden open en Jonas zag een knalgele Porsche 911 gt3 en een uiterst zeldzame matzwarte Maybach Landaulet.

‘Van die terreinwagen zijn er maar negenennegentig gemaakt,’ merkte hij op.

Norbert was totaal niet geïnteresseerd in auto’s en blies wat lucht tussen de lippen terwijl Jonas vlak bij het bordes van het kasteel parkeerde.

Ze stapten uit en wandelden de brede trappen van het kasteel op. Een dienstbode in zwart pak opende de deur voor ze konden aanbellen.

‘Mevrouw de gravin verwacht u, wilt u mij volgen?’

Norbert en Jonas knikten en liepen achter de dienstbode aan door de kamers van het indrukwekkende kasteel. De enorme hal was wel zes meter hoog en aan de muren hingen

de portretten van de familie von Wachau, getooid in uniformen, statige jurken en kostuums. Ze volgden de dienstbode zwijgzaam door een roze salon en een bibliotheek waar kasten met duizenden oude ingebonden boeken de muren vullen.

De bibliotheek kwam uit op een blauwe zitkamer met zicht op de prachtige tuin. In de hoek stond een grote vleugelpiano en op verschillende commodes stonden tientallen ingelijste familiefoto's.

De dienstbode leidde hen naar het terras aan de achterzijde van het kasteel. Een vrouw met grijs haar zat met haar rug naar het drietal gekeerd.

'Mevrouw, uw bezoek is hier.'

Gravin von Wachau stond op en begroette de bezoekers.

'Herr Reichertz en Herr Keller, welkom op kasteel Arenfels.'

De gravin was een elegante en sportieve dame met felblauwe ogen en Jonas schatte haar rond de zestig. Ze had donkergrijs haar dat in een korte staart op haar rug lag en ondanks het warme weer droeg ze een donkergroene cardigan op een wit hemd.

'Dank dat u ons wilt ontvangen,' sprak Norbert glimlachend.

'Met plezier, een verzoek van onze voorzitter kan ik niet weigeren. Neemt u plaats mijne heren. Mag ik u iets aanbieden om te drinken? Koffie of thee? Of liever een glas limonade of fruitsap?'

'Koffie is perfect, dank u,' antwoordde Norbert terwijl ze plaatsnamen in de comfortabele terrasfauteuils.

'Helmut, koffie voor de heren, voor mij een kop thee graag.'

De dienstbode boog het hoofd en verdween in het kasteel.

'Jullie zijn privédetectives?'

Norbert knikte. ‘Inderdaad, in opdracht van het Landesjagdverband.’

‘U ziet er niet uit als een detective,’ zei de gravin met een speelse glimlach om haar lippen terwijl ze naar Jonas keek.

In tegenstelling tot de oudere Reichertz zag de Belg met zijn scherpe gezicht, de warrige blonde haren, de sneeuwwitte haarlok en het opvallende blauwe en groene oog er inderdaad niet als een doorsnee detective uit.

‘Hebt u soms een militair verleden?’ vroeg ze terwijl ze haar blik over zijn sportieve lichaam liet glijden.

Een jager herkent een andere jager, dacht Jonas.

‘Helemaal niet,’ antwoordde hij, ‘ik was actief in cybersecurity voordat ik naar hier verhuisde. Norbert hielp me met een privézaak en het klikte meteen tussen ons. Zo goed zelfs dat ik besloot partner te worden in het detectivebureau van Norbert, en me hier te vestigen.’

De gravin knikte.

‘Vertel eens, waarover wilde u me spreken?’

Norbert keek even naar Jonas en stak van wal.

‘U hebt ongetwijfeld gehoord over die vreemde aanvallen op enkele jagers in onze deelstaat. De jachtvereniging vindt dat de politie te laks te werk gaat en heeft ons gevraagd uit te zoeken wie deze aanvallen uitvoert en deze informatie met de politie te delen zodat de aanvallen stoppen.’

De gravin knikte bevestigend.

‘Ik heb over de aanvallen gehoord. Ik moet zeggen dat ik niet op dezelfde lijn zit als onze voorzitter. De jacht is niet meer zo populair als vroeger, dat is oud nieuws, en er zijn meer en meer groepen die actief tegen de jacht opkomen, maar jagers aanvallen met roofvogels? Dat is ongehoord.’

‘U deelt dus de mening van de politie, dat deze aanvallen niet door mensen aangestuurd werden?’

Ze knikte.

‘Misschien kwamen die jagers te dicht in de buurt van een nest. Een buizerd verdedigt zijn nest met zijn leven.’

‘De incidenten vonden plaats op drie verschillende locaties die mijlenver uit elkaar lagen. Het lijkt me uitgesloten dat dit dier zijn nest verdedigde. Het is overigens geen buizerd, dat weten we met zekerheid.’

De gravin trok een wenkbrauw op.

‘Hoezo, geen buizerd? Een rode wouw dan, of een oehoe?’ vroeg de vrouw met een fonkeling in haar ogen die Jonas niet ontgaan was.

‘Onmogelijk, de jager die vorige week werd aangevallen vecht in het ziekenhuis voor zijn leven. Dat kan een buizerd onmogelijk veroorzaakt hebben,’ antwoordde Norbert hoofdschuddend.

‘Maar er leven hier geen grotere roofvogels,’ antwoordde de gravin ernstig. ‘Torenvalkjes, sperwers, velduilen en andere vogels zijn kleiner en vallen geen mensen aan.’

‘De klauwen doorboorden de ogen van het slachtoffer helemaal tot aan het bot van de oogkassen,’ merkte Jonas op. ‘De klauwen zouden minstens zeven centimeter lang zijn, mogelijk zelfs langer.’

De vrouw keek hem met indringende blik aan.

‘Meer dan zeven centimeter? Onmogelijk, zulke roofvogels leven hier niet.’

Helmut zette een dienblad op tafel en schonk koffie in voor de twee gasten. Daarna zette hij een kop zwarte thee neer voor de gravin.

‘Kan het misschien een steenarend zijn die vanuit de Alpen naar hier is afgedwaald? Of een zeearend?’ vroeg Norbert terwijl hij een slok van de koffie nam.

De gravin schudde het hoofd.

‘Nee, die vinden hier onvoldoende voedsel. Ze zouden

trouwens meteen opgemerkt worden door vogelspotters. Een steenarend heeft bovendien geen klauwen van meer dan zeven centimeter. Heeft een van de jagers het dier gezien?’

‘We hebben voorlopig enkel de verslagen gelezen. De slachtoffers werden telkens volkomen verrast, de aanvallen werden zo snel en zo hevig uitgevoerd dat de jagers letterlijk op de grond geworpen werden. Het moet een enorme vogel geweest zijn, ze boffen dat ze het kunnen navertellen, de littekens op hun hoofd en hals zijn aanzienlijk. Welk dier zou zoiets kunnen doen?’

De gravin schudde het hoofd. ‘Geen idee, ik kan uw vraag niet beantwoorden.’

‘We hoopten dat u ons wat op weg kon helpen,’ zei Jonas. ‘U bent een experte op het gebied van de valkerij.’

‘Mijn valken doen geen mens kwaad,’ lachte de vrouw hardop.

‘Daar twijfelen we niet aan. De voorzitter dacht dat u ons kon vertellen welke vogel in staat zou zijn om deze aanvallen uit te voeren,’ zei Reichertz.

‘En of deze vogel kon worden afgericht om deze aanvallen uit te voeren,’ vulde Jonas aan.

‘Afgericht om mensen aan te vallen? Dat betwijfel ik,’ antwoordde de gravin met bedenkelijke blik. ‘Roofvogels worden al eeuwenlang gebruikt in de jacht, meestal op prooien waar ze in de natuur ook op jagen. Neem nu een slechtvalk, daarmee kun je op allerlei vogels jagen. De valk komt dan met hoge snelheid uit de lucht vallen en “stoot” zijn prooi, maar je kunt hem niet inzetten voor de jacht op mensen. Er ligt een wereld van verschil tussen een vogel die een mens aanvalt uit verdediging van zijn nest en een vogel die bewust wordt ingezet om op mensen te jagen.’

‘Dat laatste zou enkel kunnen gebeuren met vogels die

groot genoeg zijn om de mens als prooi te kunnen beschouwen?’ vroeg Jonas.

De gravin tuitte de lippen.

‘Zoiets, maar nogmaals, zelfs dat lijkt me niet voor de hand liggend.’

‘Maar niet onmogelijk? Kunnen vogels geconditioneerd worden om een prooi aan te vallen die ze in de natuur normaliter met rust zouden laten? Zoals een mens?’

‘Interessante vraag, Herr Keller, ik kan u daar geen antwoord op geven.’

De gravin stond op.

‘Wilt u de vogels zien?’

Norbert keek naar Jonas.

‘Heel graag,’ antwoordde Norbert. Jonas keek op zijn horloge en dacht aan Emma. Vier uur zou nipt worden.

Norbert dronk zijn koffie op en de twee bezoekers vergezelden de vrouw de perfect onderhouden tuin in. Ze volgden het pad naar een zandstenen paviljoen in de verste hoek van het domein. Het viel Jonas op hoe fit en lenig de gravin was toen ze met stevige tred door de tuin in de richting van het paviljoen wandelden. Norbert moest moeite doen om hen met zijn wandelstok bij te benen. De steekwond die Zorko hem aan zijn goede been had bezorgd was geheeld, maar hij moest nog iedere week bij de kinesist langs om de spieren van zijn been te oefenen.

Het gebouw deed Jonas denken aan een kerk, met een lang rechthoekig gedeelte en aan het einde een grote ronde aanbouw met koepeldak. De ramen van het gebouw waren ingezet met melkglas. Tegen de gevel aan de schaduwkant van het rechthoekige gebouw waren meerdere grote volières aangebouwd. Jonas merkte dat er deurtjes in de muur zaten zodat de vogels zowel buiten in de volières konden vertoeven als binnen in het gebouw.

‘Dit zijn de vogelverblijven,’ sprak de gravin trots. In de winter zitten de dieren meestal binnen, maar wanneer het mooi weer is, zoals vandaag, zijn ze liever buiten.’

Norbert telde tien kooien.

‘Tien volièrès? Dat zijn er heel wat.’

De gravin knikte glimlachend.

Ze wandelden op een smal paadje voorbij de kooien, de meeste vogels zaten buiten op een houten tak.

‘De eerste vijf zijn slechtvalken, mijn topjagers.’

De roofvogels waren rond de veertig centimeter groot en hadden witte wangen, een grijze kop en wit met grijs gespikkelde borst.

‘De snelste dieren ter wereld. Ze halen snelheden van boven de driehonderd kilometer per uur bij hun duikvlucht. Deze valken worden vrijwel uitsluitend gebruikt voor de jacht op pluimwild.’

Norbert keek bewonderend naar de roofvogels.

Ze stopten bij de zesde kooi.

‘Een sakervalk,’ zei Jonas.

De gravin keek hem verwonderd aan. ‘U bent een kenner?’

Jonas haalde zijn schouders op.

‘In mijn jeugd was ik nogal geïnteresseerd in vogels, als vogelspotter.’

‘Dit is inderdaad een sakervalk, uit de Donauregio, hij is iets groter dan een slechtvalk.’

‘Prachtige vogel,’ zei Norbert.

Het dier produceerde een schel geluid.

‘Rustig maar Xena,’ fluisterde de gravin om de vogel gerust te stellen.

Jonas schatte het dier op vijftig centimeter groot. De vogel had een iets langere staart en een lichter gekleurde kop dan de slechtvalk. De klauwen zagen er vervaarlijk scherp uit, maar waren niet zo lang. Ze zetten hun wandeling langs de kooien verder.

Het volgende dier was opnieuw iets groter en keek de bezoekers met scherpe blik aan.

‘Dit is een havikarend, die gebruiken we voor de jacht op konijnen en hazen, maar je kunt hem even goed gebruiken voor de jacht op patrijzen, alhoewel die niet vaak meer voorkomen hier. Deze vogel is groter dan een buizerd.’

Het dier was bijna zeventig centimeter, maar Jonas dacht niet dat het een bedreiging voor de mens vormde.

De volgende kooi was leeg en in de laatste twee kooien zaten twee donkerbruine vogels. Ze zagen eruit als kleine arenden, met een grootte van ongeveer zestig centimeter. Een van de vogels spreidde de vleugels en Norbert en Jonas waren onder de indruk van de spanwijdte.

‘Een meter twintig,’ bevestigde de gravin. ‘Woestijnbuizerds. Mooi, nietwaar?’

‘Prachtig, zijn die groter dan onze buizerds?’ vroeg Norbert.

De gravin knikte. ‘Intelligente vogels, ze pikken snel iets op, heel sociale dieren ook. In Londen worden ze ingezet om de duivenplaag in te dijken.’

Norbert was onder de indruk van deze vogels.

‘Wat zit er in de lege kooi?’ vroeg Jonas.

‘Een oehoe, die zal binnen zitten.’

‘Dat is een grote uil?’

‘Ja, de grootste uil die in Duitsland voorkomt, en aanzienlijk groter dan de andere vogels die je hier ziet.’

‘Mogen we een kijkje nemen?’ vroeg Jonas.

‘Volg me maar,’ antwoordde de vrouw.

Ze liepen naar de voorzijde van het gebouw en de gravin stak een sleutel in het deurslot. Ze kwamen in een lange gang met tien deuren aan de ene kant en vier deuren aan de andere. Aan het einde van de gang was er een laatste deur die toegang gaf tot de ronde aanbouw.

‘Links zitten de vogels, rechts bevinden zich de ruimtes waar het voedsel en de onderhoudsproducten bewaard worden, en waar de vogels verzorgd of onderzocht kunnen worden wanneer de dierenarts langskomt.’

Ze liepen de gang door tot aan de achtste deur. De gravin klapte een luikje open zodat Jonas en Norbert naar binnen konden kijken. Jonas zag de grote uil op de grond zitten.

‘Indrukwekkende vogel,’ zei hij.

‘Ze weegt bijna drie kilo en heeft een spanwijdte van een meter zeventig.’

‘Dat is enorm,’ zei Norbert met grote ogen. ‘Waarop jaagt deze uil in de vrije natuur?’

‘Hij staat aan de top van de voedselketen, hij jaagt op egels, hazen, konijnen, ratten, bosduiven, zelfs op andere uilensoorten en kleine roofvogels.’

Jonas knikte nadenkend. ‘Maar hij jaagt ’s nachts?’

‘Zodra het begint te schemeren, overdag jaagt hij vrijwel nooit.’

Ze klapte het luikje dicht.

‘Ik hoop dat ik u van dienst kon zijn,’ zei de gravin. Het was duidelijk dat ze een einde aan het bezoek wilde maken.

‘Absoluut, bedankt voor de ontvangst en de rondleiding,’ antwoordde Norbert.

‘Ik loop mee naar uw auto.’

‘Wat zit er achter die deur?’ vroeg Jonas. Hij wees naar de deur aan het einde van de gang.

‘O, dat is de studieruimte van mijn echtgenoot,’ antwoordde ze aarzelend. ‘Oscar had er zijn planetarium ingericht, hij was astrofysicus van beroep.’

‘Uw echtgenoot is gepensioneerd?’ vroeg Jonas.

‘Mijn man is overleden, Herr Keller. Drie jaar geleden.’

‘Het spijt me, vergeef me mijn domme vraag.’

‘Er valt niets te vergeven, u bent de eerste niet.’

Ze volgden de vrouw naar de uitgang. Jonas bleef even staan en keek nog eens rond in de gang van het gebouw.

‘Komt u, Herr Keller?’ vroeg de gravin met een opgetrokken wenkbrauw. Ze opende de deur en wachtte tot Jonas naar buiten kwam.

Ze liepen rond het enorme kasteel tot ze bij de groene Porsche kwamen.

‘Ik heb nog één vraag,’ zei Jonas.

Hij wachtte niet op bevestiging van von Wachau.

‘Kent u een zekere Wolfgang Steiner?’

‘Steiner, de valkenier? Ja, die ken ik. Beetje een vreemde man. Was vroeger een actief jager met roofvogels, maar had wat problemen met de jachtvereniging als ik me niet vergis. Ik had gehoord dat hij alleen nog vogelshows doet. Spijtig, want hij was een gedreven valkenier, en hij had mooie vogels.’

‘Grote vogels?’ vroeg Jonas.

De gravin dacht na.

‘Toch wel. Een steenarend als ik me niet vergis, prachtige vogel. Het dier zal intussen al wat ouder zijn, maar een arend kan oud worden.’

‘Hoe oud?’ vroeg Norbert.

‘In gevangenschap kan een arend veertig tot vijfenveertig jaar oud worden.’

Jonas luisterde geboeid naar wat de gravin hun vertelde. De voorzitter had misschien toch goede redenen om Steiner te verdenken, hij had een motief, en blijkbaar ook een vogel die groot genoeg was om de klus te klaren.

‘Nogmaals bedankt voor de ontvangst en de rondleiding, het was uiterst boeiend,’ zei Norbert.

‘Met plezier, doe de voorzitter de groeten van me.’

Jonas startte de auto en reed de oprijlaan op in de richting van de grote poort.

Het was na half vier en hij moest Norbert in Koblenz drop-
pen. Zuchtend dacht Jonas aan Emma en de uitbrander die
zou volgen.

Dinsdag 29 oktober, Moezelvallei (D)

Pavel moest zijn uiterste best doen om de helikopter laag boven het wateroppervlak van de Moezel te houden, bij iedere brug moest het toestel haasje-over doen. Het was net volle maan geweest en ze beschikten over nachtkijkers, maar de hemel was bewolkt en het zicht was verre van optimaal.

De Moezel volgde zijn meanderende loop tussen de steile, met wijnranken beplante hellingen en het was een uitdaging voor de piloot om onder de radar van de Duitse en Amerikaanse strijdkrachten te blijven. De helikopter zou zo dadelijk op amper enkele kilometers van de luchtmachtbasis van Büchel vliegen, en Pavel wist dat ze bij het kleinste foutje jachtvliegtuigen achter zich aan zouden krijgen.

Nikolai zat iets lager in het geschutcompartiment van de Mil Mi-24v gevechtshelikopter en vloekte toen het toestel opnieuw een brug op een haar na miste.

‘Kijk uit je doppen! Waar ben je verdomme mee bezig? Ik schijt hier mijn broek vol!’

‘Als je het beter kunt, vlieg dan zelf, betweter! En respecteer de radiostilte!’ blafte Pavel zijn kompaan toe.

Het toestel was een halfuur eerder opgestegen vanaf een vervallen industrieterrein nabij de Duits-Luxemburgse grens.

Julien Leclerc had Pavel en Nikolai in Syrië gerekruteerd. Hij had de onderbetaalde Russische militairen in een groezelige bar in de havenstad Latakia voor de eerste keer ontmoet.